

L'humor surrealista de 'Saló primavera' i el drama soterrat de 'Després de mi, el diluvi' són dos textos de la dramaturga **Lluïsa Cunillé** que conviuen a la cartellera teatral barcelonina aquest mes. El primer - escrit en col·laboració amb Paco Zarzoso- es veurà a la Sala Muntaner i el segon, al Teatre Lliure. En tots dos casos, fins al 13 de gener. (Text: Adriana Clivillé)

La Cunillé més crítica

Fidel a la seva qualitat d'autora prolífica, Lluïsa Cunillé estrena aquest mes dos nous textos escrits a partir de registres completament diferents. *Saló primavera* i *Després de mi, el diluvi*. *Saló primavera* és una comèdia sobre un local de ball en decadència, que es rebel·la davant la demolició que li espera. Una sala que es manté en actiu després d'un segle durant el qual ha estat cinema de dues pel·lícules diàries i final de sessió amb *varietés*, prostíbul d'alta volada, hospital improvisat de guerra, bingo, seu del partit anarquista, presó, manicomi, casa regional de l'Aragó i estudi de pintors postimpressionistes, fins tornar a recuperar la seva activitat original. El local té els dies comptats, però es resisteix a viure les seves darreres sessions de xotis i cha-cha-cha. Escrita conjuntament amb Paco Zarzoso, ell i Cunillé parlen del Saló Primavera mentre repassen la història del país, i això vol dir tractar, sobretot, l'especulació urbanística i un estil de vida que està a punt de desaparèixer.

Saló primavera arriba a la Sala Muntaner de Barcelona on es programa fins el 13 de gener, després d'haver-se estrenat al Festival Temporada Alta de Girona. Dirigeix Lurdes Barba i compta amb Lina Lambert -habitual dels textos de Lluïsa Cunillé dirigits per Xavier Albertí-, Àurea Márquez, Manuel Dueso, Tilda Espluga i Francesc Luchetti.

Després de mi, el diluvi és l'altra cara d'un text esbojarrat, un drama contingut que toca un dels aspectes més punyents de l'actualitat: la pobresa infantil i el tràfic d'infants. El text és resultat d'un encàrrec que el Teatre Lliure fa a la seva autora com a part del projecte d'autoria teatral que impulsa, iniciativa d'on han sortit també *Bales i ombres*, de Pau Miró, sobre la màfia a la Costa Daurada, i *Arbusht*, de Paco Zarzoso, sobre la política de George Bush. *Després de mi, el diluvi* para del saqueig del continent africà, sobre el qual dos personatges occidentals intenten prendre consciència però no acaben de trobar la manera de relacionar-s'hi. L'acció planteja la relació de responsabilitat dels pares envers els fills, entre Europa i l'Àfrica a partir de la petició d'un vell africà a un home de negocis europeu que s'endugui el seu fill. "Li ofereix per allò que vulgui", explica Carlota Subirós, directora del muntatge, "i alhora li demana ajuda". Es programa al Teatre Lliure fins el 13 de gener.

Per evitar el dibuix d'un drama aspre i dur que només vagi directe a l'emoció, *Després de mi, el diluvi* planteja una certa distància. Per això, l'espectador coneix la història a través del diàleg entre l'home de negocis i una intèrpret, situats a un hotel occidental de la capital del Congo. "La Lluïsa Cunillé és molt llesta", assegura Subirós, "perquè transmet un gran pudor en tractar el que no coneix", i dóna sempre "una mirada occidental". Per això ha concebut el

diàleg de l'obra entre una dona blanca en el personatge de la intèrpret (Vicky Peña) i un home blanc de negocis (Andreu Benito). "El text no perd mai de vista que aporta una mirada que de fet desconeixem, que aborda imatges, fantasmes i prejudicis que ens són desconeguts". La directora de la peça teatral apunta també que el text sobre el que ha treballat "desperta interrogants sobre l'actitud i el pes de la responsabilitat que un pot prendre".

Amb l'apassionament que li és propi, Carlota Subirós assegura que amb *Després de mi, el diluvi* Lluïsa Cunillé ha escrit un text "meravellós, que parla d'una manera impressionant, sensible i intel·ligent de la falta de perspectives". I apunta com a un dels referents directes *El cor de les tenebres*, de Joseph Conrad.

Lluny del tàndem de *Després de mi, el diluvi*, els personatges de *Saló primavera* se senten lligats al local de ball. Hi apareixen la mestressa que lluita per salvar el negoci heretat de la seva mare; l'antiga clienta que havia estat la reina del saló i que espera una parella de ball entre copes de conyac i dosis de liti; la cambrera, una anarquista militant que busca causes justes per lluitar però a qui només queda preparar martinis secs a consciència; el porter, que acaba de sortir de la presó i busca feina entre anuncis de diaris antics... I l'alcalde en funcions d'un ajuntament on, qui més qui menys, està ficat en negocis bruts.